

Мюсюлманите в Европа очакват демографско възмездие. Интервю на Милена Бойчева с Дарина Григорова, Труд, 23.12.2016

Дарина Григорова. Мюсюлманите в Европа очакват демографско възмездие. Интервю на Милена Бойчева. – Труд, 23 декември 2016 г., с. 12-13. [ТРУД](#)

- От [Милена Бойчева](#)
- 23.12.2016
- [88 коментари](#)

- Почти синхронно Германия и Русия станаха жертви на тероризма. Убити и ранени на коледния базар в Берлин, а посланикът на Москва в Анкара - застрелян публично. Какви са посланията на тези две покушения, доц. Григорова?

- Трудно е да се обобщава, без да има резултати от разследването. Наближаването на Рождество или друг празник винаги крие рискове, защото терорът, независимо от чия страна е, подменя радостта от живота със страх, за да контролира вцепенението на масовото съзнание. Целта е заличаването на свободната воля и предизвикването на контранасилие или на инфантилно ритуално палене на свещички, обградени тотемно с плюшени играчки. Паметта за събитието трае до следващите реклами в скрито очакване на последващия атентат, защото преди коледния базар в Берлин беше коледната елха в Кьолн, преди камиона със стомана – белият сладоледен камион, преследващ летуващите в Ница като по сценарий на Стивън Кинг.

- А убийството на руския посланик?

- Публичната екзекуция на руския посланик в Анкара е изключително рядък прецедент от ранга на казус бели. Убийството на Андрей Карлов напомня на това на дипломата Александър Грибоедов (1829 г.), сключил твърде изгоден мир с Персия, силно накърняващ британските интереси. Грибоедов е посечен от тълпа мюсюлмани, изкусно насъскани от британското разузнаване, което не му прощава дипломатическия успех.

Струва ми се, че показното убийство на Карлов е заради неговата фина дипломация, постигнала сериозни резултати в помиряването на Турция и Русия след свалянето на руския самолет, от една страна, и от друга, за съдействието му за хуманитарните коридори към Сирия, допринесло за освобождаването на Алепо и други територии от ислямистите.

Превръщането на Турция във враг за Русия би означавало реализиране на Черноморската флотилия на НАТО като реванш за Крим, активизиране на южнокавказките конфликти и затваряне на геополитическата дъга от недружески държави около Русия от Прибалтика до Централна Азия.

Мирът с Турция дава временен тил за постепенното извеждане на сирийския конфликт от военно към политическо разрешаване, за което се договориха официално трите регионални сили – Русия, Турция и Иран с уговорката да не се погавза териториалната цялост на Сирия, отбелязано и в последната резолюция на ООН. Миротворците плащат с живота си – Андрей Карлов е един от тях.

- Непонятен ми е следният парадокс - хора, които търсят спасение в западната цивилизация, пренасят в нея световите, от които бягат. Далеч преди да се заговори за джихад в арабския квартал на Париж, заселниците бяха копирали своите отечества. Като бит, обичаи, социална среда... Същото и с турския квартал в Берлин. Това дългогодишно паралелно съжителство не доказва ли ясно, че интеграцията е илюзия?

- Понятието „интеграция“ е натрапено от чиновническия речник и популяризирано по инерция в интелектуалните размишления за културата в стерилна обстановка. Когато имате носители на различни култури на едно място, побеждава по-силната, която е по-висока, по-стойностна, и е защитена от държавата – тоест е официална норма. В ЕС не християнската култура е норма, а антихристиянската, или неолибералната, която не обединява, а фрагментира хората на полове повече от цветовете на дъгата, размива представите за добро и зло (за грях да не говорим – това звучи мракобесно за изнеженото метросексуално ухо).

ЕС идеологизира индивидуалния комфорт на човека без род във всеки смисъл, на потребителя, фиксиран в пъпа си или в поредния имплантиран силикон. Мюсюлманите в Европа, каквито са

повечето араби и турци, кюрди и други преселници от Изтока, не могат да уважават либералния европеец, защото не е „човек на Книгата“, оттук и да му подражават, камо ли да се интегрират, т.е. да се претопят. Обратното, капсулират се в очакване на демографското възмездие, което е въпрос на време и ще последва с мълниеносна културна шокова терапия.

Русия е примерът на държава, съчетаваща мирния съвместен живот на християни, мюсюлмани и други, защото нормата е традицията, а тя опазва всички, включително руското либерално малцинство. Традицията не интегрира, традицията пази. Да си традиционен, значи да си верен. Да си либерален, значи да си изменчив. Интеграцията е антитрадиция, антиистория, унификация на глобалния човек, който губи реална представа за света около себе си, и гетото на варварите/различните в един момент го настига.

- Ислямският Изток, който се слави с разточително гостоприемство, като се настани у западните си домакини, им отвръща с презрение и ненавист - защо?

- Защото „западните домакини“ го презират и очакват от него да им слугува невидимо, безмълвно и безплатно, което само по себе си е безразсъдно и небезнаказано, както виждаме.

- Мислите ли все още, че Западът е принудил Владимир Путин да прегърне идеята за Евразийски съюз?

- Западът не е единен. Ако говорим за евроатлантическия Запад - да, той е катализаторът за постсъветския евразийски проект на Русия за геополитическо и геоикономическо оцеляване. Путин не може да приеме глобализацията по атлантически и създава такава по руски, каквато е евразийската. Самата идея за оттласкване на Русия към Изтока е стара, още от XIX век, когато я формулира Достоевски: „В Европа ние сме татари, а в Азия сме европейци“, което за него не означава Русия да се отвърне от „прозореца към Европа“, но да прозрے Азия като „изход към бъдещето“.

Ако Русия постепенно се отказва от евроцентризма си, който е бил винаги преклонение пред Запада, в Европа се поражда русоцентризм или русофиксация, която е негативна, през образа на врага. Русофиксацията към СССР облагородяваше Западна Европа, защото я стимулираше за социална политика, за да няма съветски „износ“, но към Русия след 1991 г. тя се изражда в русофобия, която провинциализира Стария континент чрез вражеското му автоизолиране от Евразия.

- Стои ли пред България дилемата към кой от двата съюза да гравитира или досегашният избор е необратим?

- България е Източна Европа, Русия е Евразия, Турция е Азия. Виждате, че това са три гранични цивилизационни линии, не две. Ние трябва не да гравитираме, а да използваме стратегическото си положение за свързващо звено между тези три свята, но не като „хъбче“, а като „медицентър“ на този геополитически триъгълник. Източна Европа ще оцелее само в съюз с Русия, защото Западна Европа ще я погълне, ако няма баланс. Икономически за нас е изгоден руският - евразийският пазар, от който сами се отказахме. Няма необратим избор, защото човешката история е пример за непостоянни съюзи. Разбира се, това не важи за едно-две поколения и затова ни изглежда вечно или обречено.

- Как си обяснявате нарасналата симпатия към руския президент в средите на Западна Европа? Е, надали носят значки с образа му на реверите си, както беше с Горбачов, но се чуват все по-силно гласове в негова подкрепа. Включително Доналд Тръмп му направи реверанс в президентската си кампания...

- Путин като политически образ е издигнат в култ на запад от границите на Руската федерация. Култът е или с положителен, или с отрицателен знак, но е неестествен, нездрав, симптом е на тотално объркване и на двата лагера, които стават все по-непримирими. На изток и на юг от руските граници Путин е надежден партньор, няма идеализация, нито демонизация, има прагматизъм и далновидност за столетие напред, не за един мандат, защото Изтокът не бърза или бърза бавно.

- Едно от „обвиненията“ към президента Румен Радев е, че бил „русофил“. У нас „упректът“ беше отправен безцеремонно, а чуждестранните медии го поднесоха като подозрение. Как един президент „русофил“ би повлиял на българската политика при така ограничените му правомощия?

- От предизборната кампания на генерал Радев не оставам с впечатлението, че е русофил, а че се

отнася прагматично към Русия, и което е по-важно – не е русофоб, а притежава здрава, разумна позиция и дава надежда за пълнолетен подход към политиката, а не пубертетно острастен с фобии, милитъри мании и странности. Вярно е, че пълномощията му са символични, но затова пък силата му е в символите и в създаването на обществения климат.

Навремето подценявах ирационалното присъствие на държавния ни глава, но сега си давам сметка, че атмосферата може да се напрегне от непрофесионално или агресивно говорене и обратно – да се олекоти и предразположи към солидарност с другото мнение в търсене на общия път. Политическото достойнство няма нужда от регламент, то е поведение, сиреч култура на общуване, на създаване на общност или на разделяне на сини, червени, путинисти, фашисти, пета, шеста колона, соросоиди, протестъри, агенти всякакви и т.н.

- Размества ли се тектониката на глобалния свят, доц. Григорова?

– Стремешът към глобализация е миражът да построиш антитектоничен, монолитен, монотонен, унифициран, вечен, но земен свят, което е невъзможно за щастие. Човекът и всичко, което той сътворява егоцентрично, е изменчиво. Зависи как гледаме на промените. Ако гледаме като китайците, с прочутата максима за интересните времена, ще ги възприемем като проклятие. Предпочитам руския, който е и славянски мироглед, по Тютчев: „Блажен, кто посетил сей мир в его минуты роковые!“ Няма страшно.

Нашият гост

Дарина Григорова е завършила история в СУ “Св. Климент Охридски” с втора специалност френски език и литература. През 2002 г. защитава докторат по история. Има над 50 научни публикации. Написва книгите “Свобода и самодържавие”, “Руският либерализъм в края на XIX век”, “Евразийството в Русия”. Преподавателка е в Историческия факултет на Алма матер и ръководителка на евразийския център Via Evrasia.